

נולד: 15.1.1910
 נפטר: ב - 13.11.2004
 בן לצבי-יהודה
 ושרה-רבקה רוטשין
 היה נשוי לבת-שבע
 אב ליהודה, דינה (ליאור)
 ותמר איתן ורצלבסקי.

כתבה תמר, בתו:

"אבא נולד בוורשה, פולין והיה בן זקונים במשפחה, שנחשב ל'נסיך'. החל ללמוד ב'חיידר', כבר בגיל שלוש וניחן בזיכרון יוצא דופן ותפיסה מהירה. למרות שגדל בבית דתי, נשלח ללמוד בגימנסיה 'תרבות' בוורשה. עקב מחסור בכסף במשפחה, רצתה האם שיפסיק לימודיו בגיל 16, אך המורים רצו שימשיך, משום שהיה תלמיד מבריק, סידרו לו מילגת הצטיינות והוא סיים לימודיו עם תעודת בגרות מלאה. יעקב ואחותו נעמי עלו לארץ ב-1932. ההורים נותרו לבדם ומתו בגטו ורשה. ב-1941 יעקב הגיע עם חברי "פלנטי" לרחובות, ושם לגלגלו עליו כי מכיון שהגיע אחרון, כל התפקידים החשובים בקיבוץ כבר נתפסו... יעקב היה תמיד פעיל מרכזי בתנועה, במפלגה ובקיבוץ. את אימא פגש כשיצא מטעם התנועה לשליחות בארצות-הברית ב-1946. במהלך מלחמת העצמאות חזר ארצה, התחתן לאחר שנות רווקות רבות והפך לאבא בגיל 39. כשחקרתי אותו: 'למה לא התחתנת כל השנים?', ענה: 'פשוט לא היה לי זמן... הייתי עסוק בפעילות ציבורית'... אבא עבד בפלחה, אחר-כך יצא לפעילות במפ"ם, בהמשך שימש מזכיר קיבוץ.

מכל מעגלי פעילותו מחוץ לקיבוץ אבא יצר קשרים חברתיים חמים עם אנשים רבים. אימא, שהייתה חברתית באופייה ואהבה לארח, עזרה לו בכך. הם ניהלו בית פתוח והירבו להתארח אצלם אנשים מהארץ ומחו"ל – יהודים, ערבים ונוצרים. הוא היה אדם עם סקרנות אינטלקטואלית גדולה, וגם כשראייתו נפגעה בשנים האחרונות, התעקש להמשיך לכתוב ולפרסם את רעיונותיו על בעיות השעה. כך רצה להשפיע על גורל המדינה והקיבוץ. יהודה רכש עבורו מכשיר קריאה לעיוורים, ובזכות המוטיבציה הענקית שהייתה לו לקרוא, הצליח לרכוש

מיומנות טובה בהפעלת המכשיר והיה מבלה שעות בקריאת מאמרים.
כשאימא נפטרה ואבא חזר מאשפוז בבית-חולים, הוא החליט לעבור לגור בדירונית ליד הבית הסייעודי.
שם השתלב ונהנה מהקשר החברתי עם שאר דיירי הבית ועם הצוות המסור.
גם בבית הסייעודי המשיך אבא להיות דומיננטי וניהל את סדר היום שלו ושל אחרים.
אבא אהב את החיים ורצה להמשיך לחיות עד גיל 100. הכול עניין אותו: בני המשפחה, הקיבוץ, המדינה
העולם כולו.
ככה אזכור אותך – איש קטן גוף, אבל עם רוח גדולה ואנרגיה גדולה עוד יותר, שלא עזבה אותנו עד יומן
האחרון".

ספד לו אריה אהרוני:

"נשמתך הייתה צעירה, סוערת, מגיבה על אירועי הימים, לא בשוויון-נפש של איזה אינטליגנט סלוני, אלא
כאדם מעורב, שהכול הוא עניינו האישי הלוהט... וראש לכל – גורל ביתך הקיבוצי, שבעבר הלא רחוק כל
כך חשבוהו לתא של החברה העתידה, ואשר כזה רצית לראותו.
היכרותנו החלה בראשית שנות ה-40 של המאה ה-20, בסימן של יריבות קשה, שכן עמדת בראש התובעים
והנאבקים על כך שגדוד "שדה צפון" מתל-אביב ישלים את בית-אלפא.
זימנת את עצמך למזכירות הקיבוץ-הארצי, הישרת מבטך לעיניהם של יערי וחזן ושאלת:
'מי מן היושבים כאן יעז לומר לי שלבית-אלפא לא מגיע מה שמגיע למשמר-העמק ולמרחביה?'.
משהצטרפנו לבית-אלפא הוטל עליך תפקיד הדרכת ה'השלמה'. נתגלית כמדריך כאריזמטי. בערוב ימך,
כאשר החמירו המגבלות,
מצאה רוחך הסוערת פורקן במעשה מקורי מאין כמותו: בשיגור איגרות לרבים. שטחת לפניהם את הגיגך
בתחום הפוליטיקה,
המוסר, החברה, השינויים הפוקדים את ביתנו הקיבוצי. את הגיגך מהלת בשירי זמר".